

Sprookjesachtig OMAN

Erop klimmen is even eng, maar een ritje op een dromedaris is superleuk.

Dit land in het Midden-Oosten lijkt regelrecht uit 'Aladdin en de wonderlamp' te komen. Spectaculaire landschappen, exotisch geurende markten en bijzondere dieren. Oman is geschikt voor een familievakantie en er is (nog) geen massatoerisme. Een droombestemming...

Journaliste Petra Schouten reisde voor werk (heel naar, inderdaad) vijf dagen door het Sultanaat Oman. Ze nam haar oudste dochter Marvy (9) met zich mee.

Is het verstandig om mijn negenjarige dochter mee te nemen naar het onrustige Midden-Oosten? Marvy wil graag met mij op reis, maar vindt het tegelijkertijd spannend, omdat ze op het Jeugdjournaal beelden heeft gezien van de burgeroorlog in buurland Jemen. Op de website van de Rijksoverheid lees ik dat Oman het meest stabiele land is in de regio. Overwegend islamitisch, maar niet conservatief. De inwoners zijn open, gastvrij en geëmancipeerd. In het zakenleven en in de politiek werken vrouwen op veel hoge posities. Ook bloggers zijn razend enthousiast over Oman. En volgens de webredactie van 3 Op Reis staat het sultanaat in hun rijtje favoriete reisbestemmingen. We zijn om. We gaan. En eenmaal aangekomen in Muscat, na een vlucht van 7 uur, is het alsof we in het sprookje van 1001 nacht zijn gestapt.

Adembenemend mooi

Enkellange jurk, lange mouwen én hoofdbedekking zijn in de Sultan Quaboos moskee in Muscat verplicht voor vrouwen én meisje. Het is 40 graden. Van de gedachte alleen al, aan zoveel kleding, breekt het zweet me uit. Maar wat moet, dat moet. Lacherig staan Marvy en ik voor ingang van de gebedsruimte te klungelen met onze hippe 'snorren en visgraat'-sjaltjes. Hoe doen die vrouwen dat? Bij ons schieten de uiteinden steeds los. Gids Ahmed schiet te hulp. Behendig omwikkelt hij onze hoofden. Marvy schiet in de lach als we een selfie nemen. We zien er volgens haar gek uit. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik een moskee bezoek. Blootvoets stappen we achter Ahmed de gebedsruimte binnen. →

'Kijk dan, Marvy, dolfinen!'

Hoe doen die vrouwen en meisjes dat toch? Gelukkig is Ahmed er om te helpen.

Ook zonder stroop smaakt de zelfgebakken 'pannenkoek' lekker.

Het is er koel, stil en adembenemend mooi: de koepel van Italiaans marmer, de tientallen nissen ingelegd met gekleurd mozaïek, de vijftien meter hoge Swarovski kroonluchter met elfhonderd lampjes, het handgeknoopte bloementapijt van 4300 vierkante meter. Met een zweem van trots in zijn stem vertelt Ahmed dat maar liefst 600 vrouwen 4 jaar aan het tapijt hebben gewerkt. Zelfs Marvy valt stil als ik dit voor haar vertaal.

Kijken, kijken, niet kopen

Rond het middaguur rijden we naar Muttrah Souk, de grootste en meest authentieke markt van Muscat. In de wirwar van straatjes kijken we onze ogen uit. Zoveel kleur. Het ruikt er naar wierook en bijzondere specerijen. Boven onze hoofden wapperen tienduizenden vlaggetjes met daarop de afbeelding van sultan Quaboos. Dat Omani gek zijn op kinderen, blijkt ook hier. Iedereen lacht naar Marvy en minstens zes keer hoor ik hoe mooi ze is. Wat ook opvalt is dat we ongestoord kunnen snuffelen in de stalletjes met kleurige doeken, prullaria en kruiden. Kopen we niets, ook goed, de Omani blijven glimlachen. Marvy dingt af op een kleurige strandtas en we kopen gedroogde limoen, peper en saffraan voor het avondeten. Na een uurtje hebben we het wel gezien. Na de lunch rijdt Ahmed ons naar het vissersdorp Quantab, waar we zijn uitgenodigd voor een kookworkshop met Omani dames. De sprookjesachtige binnenplaats van privérestaurant 'Bait al Bilad' ligt pal aan het strand. Na een toast met muntlimoensap vraagt de eigenaresse of Marvy wil helpen met het snijden van de ladyfingers, zoals ze okra hier noemen. Marvy doet haar best, maar het blijkt geen doen in het keuken-

tje waar de temperatuur is opgelopen tot saunahoogte. Zodra de groente is gesneden, excuseren we ons met rode hoofden en slenteren naar de baai. Langs de vloedlijn zitten mannen met baarden en gekleed in smetteloze witte disdasha's in groepjes bij elkaar. Verderop duiken jongens in de golven. Marvy en ik zijn de enige 'vrouwen' op het strand, maar de sfeer is gemoedelijk en we voelen ons niet ongemakkelijk. Marvy zoekt met haar broek hoog opgetrokken schelpjes in laag water als Ahmed roept. Of ze wil helpen met het bakken van 'rakhal', dun brood dat bij elke maaltijd wordt geserveerd. Fatma zit op een kleed in een hoek van de binnenplaats te bakken. Ze geeft Marvy een klompje deeg. Het plakt. Heel voorzichtig smeert Marvy de witte substantie op de groeiend hete plaat. Precies zoals ze Fatma heeft zien doen. Haar eerste 'pannenkoek' is niet rond genoeg. Ze mag 'm meteen opeten. Dat laat Marvy zich geen twee keer zeggen. Ook zonder stroop smaakt 'ie lekker.

Glibberige pingpongballetjes

De volgende ochtend rijden we naar schildpaddenreservaat 'Ras al Hadd' op het meest oostelijke deel van het Arabische schiereiland. Het strand 'Raz al Jinz' in de golf van Oman is wereldberoemd en de enige plek op aarde waar de met uitsterven bedreigde groene zeeschildpad 365 dagen per jaar aan land komt om eieren te leggen. Ik kies voor de nachttour omdat dan alleen gasten van het hotel mee mogen en die tour dus rustiger is. Om kwart over drie 's nachts staat omgevingsgids Nasser op ons te wachten. We hebben geluk, we zijn maar met z'n zessen. Na een korte, hobbelige rit naar 'North Beach' parkeert Nassers collega het busje aan de rand van het strand. In het licht van de volle maan overzie ik het strand. Een wirwar van kuilen en verse kruisporen die oplossen in de oceaan. Een surrealistisch gezicht. Verwondering overvalt me, de zoveelste keer deze week. 'Stay behind, don't speak and no photos until sunrise', drukt Nasser ons op het hart. Hand in hand en met ingehouden

IK ZIE ÉÉN, TWEE, NEE, DRIE BABY-SCHILDPADJES UIT HET ZAND KRUIPEN

adem volgen we hem. Het is vier uur in de nacht, maar nog steeds 29 graden. Er waait een klamme wind en de luchtvochtigheid is hoog. Mijn hele lijf plakt. Ideaal weer voor de zeeschildpadden, die in mul zand moeilijker vooruit komen, aldus Nasser. Dan knipt hij een rood lampje aan. 'Look', fluistert hij en schijnt naar een kuil op nog geen meter afstand. Een groene reuzenschildpad maait met haar flippers zand over haar schild: links, rechts, links, rechts. We kunnen de hoopjes waarmee ze haar nest probeert te dichten amper ontwijken. Na een kwartier is de klus geklaard. Ze wiebelt wat met haar schild, kennelijk om het zand aan te stampen, en klimt dan in etappes uit de kuil. Centimeter voor centimeter ploegt ze richting branding, een prachtig spoor achterlatend totdat de eerste donkere golven stukslaan op haar schild. Een machtig gezicht. Nummer twee zien we eitjes leggen: plof, plof, plof. We tellen er meer dan honderd. 'Vet cool', roept Marvy enthousiast, 'net pingpongballetjes, maar dan slijmerig.' 'Ssssst,' hoor ik achter ons. Het wordt →

Te schattig gewoon, zo'n schilpad.

We zijn de enige 'vrouwen' op het strand, toch voelt dat prima.

licht als één, twee, nee, drie babyschildpadjes uit het zand kruipen. 'Tè schattig,' roept Marvy net iets te hard. Deze keer grijpt Nasser niet in. Het voorste schildpadje bereikt het water. De andere hebben minder geluk. Krabben sleuren de kleintjes mee naar hun holletje. 'Mam!', roept Marvy zichtbaar aangedaan. Nasser legt troostend zijn handen op haar schouders. Het is de natuur, legt hij uit. Van de 1000 schildpadden die uit hun ei kruipen, halen maar drie de leeftijd volwassen leeftijd van 25 jaar. Tegen die tijd zwemmen de vrouwtjes terug naar hun geboortestrand en begint de cyclus opnieuw. Dat vindt Marvy stom. Ook tijdens een adembenemende zonsopgang blijft ze mokken. Om haar op te vrolijken, verzint Nasser dat hij op het schildje van de baby die het water haalde, stiekem een sticker met haar naam heeft geplakt. 'So Marvy', lacht hij, 'would you come back in 25 years? To see if she made it? If you do, I will bring my son for you.'

Koffie met kardemom

In de eerste dagen zagen we in en rondom Muscat (de stad is een aaneenschakeling van dorpen en ruim 100 kilometer lang) voornamelijk grillige rotswoestijnen. Nu zijn we bij Wahiba Sands, dat bekend staat om de oranje- en gele duinen. De mengeling van woestijnzand en zeezand waait vanuit de oostkust de woestijn in. Vanaf het schildpaddenreservaat is het 160 kilometer naar het Al Mintirib, een dorp aan de rand van de

woestijn. Dan is het nog veertig kilometer naar het 1000 Nights camp, waar we de nacht zullen doorbrengen. Bij de plaatselijke benzinepomp laat Ahmed de banden van de fourwheeldrive deels leeglopen, zodat ze meer grip hebben en dan is het zover, mijn persoonlijke hoogtepunt van deze reis. Zand, zand, zover ik kan kijken: zand. Ik kan mijn geluk niet op als ik een kudde 'wilde' dromedarissen spot. Ze zoeken verkoeling in de schaduw van Ghaf bomen, waarvan de wortels wel veertig meter diep in de grond reiken. 'Kijk dan Marvy', juich ik blij als een kind. Mijn dochter lijkt niet onder de indruk: 'Ja dus? Die zie je toch ook in de dierentuin.'

Alle duinpannen lijken op elkaar. Wat als we verdwalen? Ahmed stelt me gerust. Hij kent het gebied – dat door de wind continu verandert – op zijn duimpje. Zelfs off road weet hij de weg te vinden. Ik geef me over. De sporen in het zand, de scherpe lijnen, de soms wel tweehonderd meter hoge zandwallen, de weidsheid, ik word er stil van. Maar niet lang, want daar gaan we weer: de achtbaan in zand. Één keer blijven we steken op een hoge zandwal. De auto uit en scheppen. Wat een avontuur. Na een uurtje 'dune bashing' gaan we op visite bij een bedoeïenfamilie. Marvy maakt een ritje op een dromedaris, ik houd het bij khawa, koffie met een vleugje kardemom. Met wangen rood van de opwindings – of is het de zon? – rent ze een half uur later de tent in. Of ze nog een keer mag? Geen tijd, bedoeïenendochter Naima wil haar hand te versieren met henna en mijn ogen worden opgemaakt met kohl. Ahmed knikt goedkeurend als hij mijn zwart omrandde kijkers ziet: 'Beautiful. You look like an Arabian princess.' Marvy is minder enthousiast over mijn

Ook naar Oman?

Voor ons blijft het bij dromen, maar we regelden samen met Oman-specialist DK Travel Service dat de reis die Petra en Marvy maakten exact zo te boeken is. Online staat alle info. www.oudersvannu.nl/oman www.dkts.nl

nieuwe look. Dat lees ik later in haar reisdagboek. 'Mama, kreeg net als die bedoeïenenvrouwen zwarte lijntjes in haar ogen. Volgens Ahmed beschermt dat spul haar ogen tegen het stof in de woestijn. Nou, ik vond het er griezelig uitzien. Mama leek een beetje op een heks.'

De zon staat laag als we bij 1000 Nights camp arriveren, het enige woestijnkamp mét zwembad. En nee, dat is geen overbodige luxe. Niet dat koud water echt helpt. Tegen de tijd dat ik mijn jurk weer aan heb, plak ik opnieuw aan alle kanten. Helaas is het 's avonds bewolkt en waait er een stevige wind. In plaats van op een matje onder de sterrenhemel, duiken Marvy en ik na het buffet lekker vroeg in het hemelbed, in onze met airco gekoelde bedoeïenentent.

Onderweg naar Shangri-La Al Waha resort' in Muscat waar we onze reis eindigen, picknicken we bij 'Wadi Bani Khalid', een verborgen paradijselijke oase. Ahmed heeft geen woord gelogen. Na een korte wandeling door een palmbomenbos staan we voor een turkooize gekleurde lagune. Met T-shirts over onze bikini's – wadi's zijn openbaar dus gelden er strenge kledingvoorschriften – duiken we in het kraakheldere meer, dat achter de rotsen versmalt en uitkomt bij een kleine waterval. Moe van het zwemmen klimmen we even later op een grote platte steen in het water. Al snel knabbelen ieniemienie visjes het eelt van onze tenen. Het kietelt. We gillen het uit. Van angst en plezier. Later die dag, in de 500 meter lange lazy river van het hotelresort, gaat het een stuk relaxter aan toe. Dobberend op een rubberband kletsen Marvy en ik over de avonturen die we beleefden. We zijn het eens. We komen hier terug, maar dan met Pippa en papa. ♦

Met je oudste dochter de zon in de woestijn zien zakken, hoe cool is dat?

Echt, een zwembad is hier geen overbodige luxe.

Marvy's hand wordt met henna beschilderd.

Oman heeft veel wadi's, droge rivierbeddingen gevuld met regenwater. In deze groene oases zijn veel kleurrijke vogels te zien

IENIEMIENIE-VISJES
KNABBELLEN HET EELT
VAN ONZE TENEN.
HET KIETELT!

TEKST EN FOTOS: PETRA SCHOUTEN